

Arrest

nr. 93 736 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 26 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen van de verwerende partij dient de eerste verzoekster op 3 juni 2009 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer. Ze bekomt de E-kaart op 9 juli 2009. De tweede verzoeker dient op 18 mei 2011 een verklaring van inschrijving als werkzoekende in. Hij wordt als ingeschreven beschouwd sinds 18 november 2011.

Beide verzoekers worden op 2 december 2011 uitgenodigd om stukken voor te leggen ter staving van hun huidige situatie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 april 2012 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit zijn de bestreden beslissingen die op 11 mei 2012 ter kennis gebracht worden.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 18/06/2009, en verkeeg de E-kaart op 09/07/2009. Overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 04/07/2011 niet meer is tewerkgesteld. Gezien dit een wijziging van betrokkenes situatie deed vermoeden, werd betrokkene op 02/12/2011 uitgenodigd om haar concrete situatie toe te lichten overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980. Deze uitnodiging werd betekend op 23/12/2011.

Wat F.J. betreft werden volgende documenten voorgelegd: een bewijs (dd 17/11/11) om de zwangerschaps- of rustvergoeding te verkrijgen na bevalling in het raam van de ziekte-en invaliditeitsverzekering, loonbriefjes van februari, maart, mei, juni en juli 2011 (met slechts enkele uren tewerkstelling -12u/week).

Wat D.V. betreft werden volgende documenten voorgelegd: een attest van een bedrijf als bewijs van de sollicitatie, een vdab-inschrijvingsbewijs dd. 18/11/2011, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taalcursu, een inschrijvingsattest bij T-interim dd. 23/11/2011, een registratiedocument van Start People, 2 verklaringen van bedrijven als bewijs van sollicitatie, een werkgeversattest dd. 12/05/2011, een prestatie- overzicht voor mei 2011, een loonfiche van mei 2011 en enkele overeenkomsten met het interimkantoor Just Work.

Aan de hand van de voorgelegde documenten moeten wij vaststellen dat er voor betrokkene enkel een marginale tewerkstelling is geweest. Overeenkomstig artikel 42bis, §2, 3° kon betrokkene nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, dus vanaf 04/07/2011, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42bis, §2,3° van de wet van 15.12.1980.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Het voorgelegde bewijs om de zwangerschapsvergoeding of rustvergoeding na bevalling in het raam van de ziekte-en validiteitsverzekering te verkrijgen dd. 17/11/2011 doet niets af aan het feit dat betrokkene reeds voordien altijd al marginaal tewerkgesteld is geweest. Bovendien blijkt uit het dossier dat (ondanks deze vergoeding) betrokkene toch nog een volledig ocmw-leefloon geniet.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als samenwonende met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van F.J. waarbij haar 3 kinderen D.S., D.V. en F.S. zich vervoegden, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de drie kinderen, overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15.12.1980.

Gezien er geen gewag werd gemaakt van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, is het redelijk te stellen dat zij zonder problemen moeten in staat zijn hun moeder te vervoegen."

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

"Betrokkene diende een aanvraag tot lang verblijf in als werkzoekende op 18/5/2011. Sinds 18/11/11 beschouwen we betrokkene als ingeschreven (hoewel hij tot op heden nog niet in het bezit werd gesteld van een E-kaart).

Overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat de echtgenoot van betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW voor het hele gezin. Betrokkene werd daarop (02/12/2011) uitgenodigd om zijn concrete situatie toe te lichten overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980. Deze uitnodiging werd betekend op 23/12/2011.

Wat D.V. betreft, werden volgende documenten voorgelegd: een attest van een bedrijf als bewijs van de sollicitatie, een vdab-inschrijvingsbewijs dd. 18/11/2011, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taalcursu, een inschrijvingsattest bij T-interim dd. 23/11/2011, een registratiedocument van Start People, 2 verklaringen van bedrijven als bewijs van sollicitatie, een werkgeversattest dd. 12/05/2011, een prestatie- overzicht voor mei 2011, een loonfiche van mei 2011 en enkele overeenkomsten met het interimkantoor Just Work. Wat betrokkene echtgenote F.J. betreft, werden volgende documenten voorgelegd: een bewijs (dd 17/11/11) om de zwangerschaps- of rustvergoeding te verkrijgen na bevalling in het raam van de ziekte-en invaliditeitsverzekering, loonbriefjes van februari, maart, mei, juni en juli 2011 (met slechts enkele uren tewerkstelling -12u/week).

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 20/05/2011 niet meer is tewerkgesteld. In feite heeft hij sinds zijn aanvraag als werkzoekende tot op heden slechts 3 dagen gewerkt, nl op 18, 19 en 20 mei 2011. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest en meer dan drie dagen zou hebben gepresteerd op een periode van meer dan 11 maanden (periode: bijlage 19 dd 18/5/11 tot op heden).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene echtgenote beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien van zichzelf en haar gezin. Het betreft een leefloon als samenwonende met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter via betrokkene echtgenote ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 40, §4, 1° en 42bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het algemeen principe van behoorlijk en de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoekers menen de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.2.1 Schending artikel 40 par 4 1° Vw juncto artikel 42 bis par. 1 juncto schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Verzoekers wensen te verwijzen naar de bijhorende wettelijke bepalingen die de beslissing motiveren.

Artikel 40 par. 4 stelt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Artikel 42 bis par. 1 stelt:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°; in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Verzoekers stellen vast dat er conform artikel 42 bis par. 1 Vw er slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van verzoeker enkel en alleen indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De dienst vreemdelingenzaken kan nergens aantonen dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het is duidelijk dat artikel 42 bis par. 1 een komma staat. Een komma heeft dezelfde betekenis als het woord ‘EN’. Derhalve dienen cumulatief voorwaarden te zijn voldaan alvorens er een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht. Deze cumulatieve voorwaarden zijn:

- Niet meer voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40 par. 4 1°*
- Een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel.*

Nergens in de eerste bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel. Minstens wordt er niet gesteld ‘waarom’ zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Uit de motivatie van de beslissing kan dit niet worden opgemaakt. Niettemin is de beslissing hierop gebaseerd gezien de beslissing in fine stelt: ... wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 bis par. 1 Vw.

De beslissing is dus in rechte uitdrukkelijk gebaseerd op artikel 42 bis par. 1 die zoals hierboven gesteld pas kan toepassing vinden indien er aan 2 voorwaarden is voldaan.

Het is duidelijk dat artikel artikels 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering dd. 29 juli 1991 die stellen dat iedere bestuurshandeling, in casu de bestreden beslissing, zowel in rechte als in feite dient gemotiveerd te worden en dat deze motieven afdoende dienen te zijn, impliceert tevens dat het gewicht van de motieven evenredig dient te zijn met de genomen beslissing.

Tevens dient de motivatie correct te zijn. Het is duidelijk dat, zoals hierboven gesteld dit niet het geval is. Het motief van verwerende partij bestaat erin te stellen dat verzoekers niet meer voldoen aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1 ° en dat enkel om deze redenen toepassing gemaakt kan worden van artikel 42 bis par. 1 Vw

Het is inderdaad correct dat verzoeker op 16 augustus 2011 bij zijn vriendin was gaan wonen. Doch dit was pas vanaf 6 juni 2011 (stuk 2 en 2 bis) doch in september 2011 is hij opnieuw gaan inwonen bij zijn ouders doch dit is na de bestreden beslissing.

Dit het is niet correct dat verzoeker niet meer zou voldoen aan artikel 40 par. 4 1 °.

Verzoekers wensen hun eigen bonen wenst te doppen en niet afhankelijk te zijn van een bijstandsstelsel. Verzoekers hebben wel degelijk loonarbeid verricht. Verzoekers verwijzen hiervoor naar enkele loonfiches (stuk 3).

Dat er voor eerste verzoeker sprake zou zijn van marginale tewerkstelling is onterecht. Zij heeft echter vele loonfiche en vele weken gewerkt. De verwerende partij maakt er zich gemakkelijk van af om dit gewoon te kwalificeren als marginale tewerkstelling doch maakt niet hart 'waarom'. Sedert de invoering van de wet op de motivering van bestuurshandelingen dienen de motieven zich in de akte zelf te bevinden. Indien de beslissing spreekt van marginale tewerkstelling dient verwerende partij dan ook te motiveren 'waarom' zij dit marginale tewerkstelling vinden (zeker in hoofde van eerste verzoeker). Dit wordt echter niet gedaan.

Het niet voldoende motiveren levert de illegaliteit op van de bestuurshandeling.

Dus de argumentatie dat verzoekers in eigen hoofde geen verblijfsrecht kan uitoefenen op basis van artikel 40 par. 4 1 ° is manifest onjuist en dit gezien haar tewerkstelling.

Blijkbaar heeft verwerende partij de kruispunt bank nagegaan.

Verzoekers stellen echter vast dat zij dat op een niet voldoende en zorgvuldige wijze hebben gedaan. Verzoekers verwijzen naar hun stuk 4. Het betreft een attest OCMW dd. 23 mei 2012. Daar staat vermeld dat verzoeker een leefloon hebben ontvangen doch in april, mei en juni 2011 was dit echter geen volledig leefloon. Verzoekers ontvangen bijvoorbeeld in de maand mei 2011 slechts 207,64 Euro van het OCMW GENT. Het kan dan ook maar bezwaarlijk gezegd zijn dat zij een 'onredelijke belasting' zouden vormen. Verzoekers kregen derhalve slechts een toeslag.

Het kan inderdaad zijn dat hun bestaansmiddelen die hij uit arbeid hebben verzameld op heden (het begin van de werkcarrière) onder het bedrag van het leefloon lagen. Daardoor hadden verzoekers recht op een toeslag van het OCMW van hun woonplaats.

Het feit is dat de dienst vreemdelingenzaken, heel onzorgvuldig te werk is gegaan. Zij werden enkel ingelicht dat de POD maatschappelijke integratie dat hij financiële steun ontving. Doch hoeveel steun hij ontving wordt niet vermeld, welke periode hij steun heeft ontvangen wordt niet vermeld,...

Hieruit afleiden dat verzoeker een 'onredelijke' belasting zou vormen voor het sociale bijstandsstelsel is nu toch ook wel een brug te ver.

De overheid heeft op basis van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel de plicht op alle feiten die dienstig zijn op een zorgvuldige wijze te vergaren om op deze wijze tot een beslissing te komen. Uit het bovenstaande blijkt dat de administratie nog niet eens de moeite heeft gedaan om de databank van de RSZ te raadplegen om na te gaan of verzoeker wel

degelijk werkzaam was, zij werden enkel en allen ingelicht. De bestreden beslissing stelt: dienst vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt Mocht de administratie dit wel degelijk gedaan hebben, zou deze gezien hebben dat verzoeker inderdaad aan het werk was en an het OCMW enkele een bijslag ontving omdat haar loon niet hoog genoeg was.

Derhalve is in casu duidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

...

Er is meer:

Derhalve is de beslissing kennelijk onredelijk gezien er een verkeerde toepassing wordt gemaakt van artikel 42 bis par. 1 Vw. Nergens blijkt uit de eerste bestreden beslissing 'waarom' dat verzoeker een belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De bestreden beslissing is aldus:

- In strijd met artikel 42 bis par. 1 : Aan de twee cumulatieve voorwaarden is niet voldaan.
- Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden gezien het hoofdmotief om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen erin zou bestaan dat hij een onredelijke belasting vormt terwijl dit, zoals hoger werd aangetoond, niet zo is en dit in de motieven van de beslissing niet tot uiting komt. Minstens is het waarom niet aangetoond (zie infra).

Enkel het motief dat de bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid is voor verzoeker onvoldoende. De dienst vreemdelingenzaken beantwoordt niet de vraag vanaf wanneer en waarom ze daarvoor van oordeel is dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De dienst vreemdelingenzaken dient duidelijk vast te stellen vanaf wanneer ze een persoon beschouwd die een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Indien de dienst vreemdelingenzaken dit niet doet, opent dit de deur voor arbitraire beslissingen. Arbitraire beslissingen dienen ten allen tijde te worden vermeden. Het is nu net de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de rechtsonderhorige te beschermen tegen de almacht van de administratie en hem hiertegen te beschermen.

Zolang de Dienst Vreemdelingenzaken niet uitmaakt in de bestreden beslissing, het ogenblik wanneer zij vindt dat betrokkene een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel is de beslissing onredelijk.

Verwerende partij laat echter na om het ogenblik aan te duiden vanaf wanneer verzoeker een leefloon ontving van het OCMW. Dit vormt nu toch wel de basis die het de Raad mogelijk maakt om uit te maken of verzoeker wel degelijk een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Bij eventuele betwistingen kan de administratieve overheid zich nog alleen beroepen op de in de akte bekendgemaakte motieven. Een motivering kan NIET langer blijken uit het dossier. Verzoeker wordt daarin gesteund door de rechtsleer. Hij verwijst hiervoor naar A. VAN MENSELE, 'De formele motiveringsplicht. De wet van 29 juli 1991', T.B.P. 1992, p. 392.

De beslissing is afdoende gemotiveerd indien verzoeker en ook de Raad, die het toezicht houdt, zonder het dossier te moeten raadplegen, weet of kan weten wat hem ten laste wordt gelegd. De inhoud van de akte zelf moet hem toelaten met kennis van zaken te oordelen of hij al dan niet tegen de genomen beslissing in beroep zal gaan. De Raad kan uit de motieven NIET na gaan of verzoeker wel degelijk een 'onredelijke' belasting vormt.

Verwerende partij laat aldus na:

- de term onredelijk te verduidelijken
- het ogenblik verzoeker als onredelijk dient beschouwd te worden.

Met de wet van 29 juli 1991 werd een vormvoorschrift ingevoerd dat substantieel is en in het belang van de rechtsonderhorige is voorgeschreven. Niet of niet-voldoende motiveren levert de illegaliteit van de bestuurshandeling op wegens schending van een substantieel vormvoorschrift. Conform artikel 39/2 par. 2 moet de raad de beslissing vernietigen.

Verzoekers wensen verder nog te verwijzen naar de omzendbrief B.A. 2000/08 dd. 17 november 2000 betreffende de toepassing van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Deze omzendbrief stelt: De aanduiding van de feitelijke overwegingen houdt in dat de precieze, concrete feitelijke gegevens worden aangeduid waarom, in het licht van de aangehaalde juridische regels, de beslissing werd genomen.

Deze omzendbrief die de wet van 29 juli 1991 uitlegt is eveneens op toepassing op verwerende partij.

De schending van artikel 42 bis par. 1 Vw in samenlezing met artikelen 2 en 3 van de wet met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering is derhalve gegrond."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen.

De eerste bestreden beslissing is gegrond op artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Er wordt overwogen dat er voor de verzoekster slechts een marginale tewerkstelling is geweest. Bovendien is de toegestane periode van zes maanden werkloosheid reeds ruimschoots overschreden. Ze heeft bijgevolg geen reële kans op tewerkstelling en kan dus niet beschouwd worden als werkzoekende. Bovendien ontvangt de verzoekster een leefloon, waaruit blijkt dat ze over bestaansmiddelen beschikt zonder dat ze een economische activiteit uitoefent, maar dat deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de overheid. Er wordt overwogen dat verzoekster niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat ze een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De tweede bestreden beslissing is eveneens gegrond op artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Er wordt overwogen dat de verzoeker sinds zijn aanvraag als werkzoekende slechts drie dagen gewerkt heeft en sinds 20 mei 2011 niet meer tewerkgesteld is. Hij heeft bijgevolg geen reële kans op tewerkstelling en kan dus niet beschouwd worden als werkzoekende. Bovendien ontvangt zijn echtgenote een leefloon als samenwonende met gezinslast. Daaruit blijkt dat de verzoeker over bestaansmiddelen beschikt zonder een economische activiteit uit te oefenen maar dat deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de overheid. Er wordt overwogen dat verzoeker niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de juridische en feitelijke motieven die de bestreden beslissing schragen duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing en de verzoekers derhalve in de mogelijk werden gesteld hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden vastgesteld.

2.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, herinnert de Raad eraan dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In zoverre de verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Beide verzoekers werden toegelaten tot verblijf op basis van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;(…)

Aan dit verblijfsrecht kan echter een einde worden gemaakt op basis van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°; bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt daarnaast het volgende:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°; in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding”

2.5. De verzoekers betwisten dat ze niet meer voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet en stellen dat ze beide wel degelijk loonarbeid verricht hebben. De verzoekers betwisten verder dat het daarbij ging om “marginale tewerkstelling”, zoals de verweerder in de eerste bestreden beslissing beweert.

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekster, zoals ook de gemachtigde van de staatssecretaris correct vaststelt, sinds 4 juli 2011 niet meer tewerkgesteld is. Uit hetzelfde administratief dossier blijkt dat de tweede verzoeker niet meer tewerkgesteld is sinds 20 mei 2011.

Deze vaststellingen worden door verzoekers niet betwist noch weerlegd.

Beide verzoekers hebben gewerkt met tijdelijke arbeidsovereenkomsten van minder dan een jaar en vallen aldus onder de toepassing van artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Op basis van dat artikel konden de beide verzoekers na afloop van hun tewerkstelling nog zes maanden beschouwd worden als werkzoekende. De Raad stelt vast dat deze periode van zes maanden geruime tijd verstreken is, waardoor de verzoekers dus niet meer hun verblijfsrecht als werknemer kunnen behouden op grond van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat verzoekers heden niet als werkzoekende kunnen worden beschouwd daar verzoekers reeds geruime tijd werkloos zijn en indien verzoekers een reële kans op tewerkstelling zouden hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt dan mag worden verwacht dat ze reeds aan de slag zouden zijn geweest. Dit motief wordt door verzoekers niet betwist noch weerlegd.

Waar de verzoekers betwisten dat het in het geval van de eerste verzoekster om “marginale tewerkstelling” ging, stelt de Raad vast dat de verzoekers zich richten tegen een overtoollig motief.

Nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers niet meer tewerkgesteld zijn en ook niet meer als werkzoekende kunnen worden beschouwd, slagen verzoekers met hun kritiek op de zinsnede

“marginale tewerkstelling” in de bestreden beslissing er niet in om aan te tonen dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekers niet langer meer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomst artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.6. De verzoekers voeren aan dat op basis van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet slechts een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de tweede verzoeker indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Deze voorwaarden zouden cumulatief dienen vervuld te zijn.

De Raad merkt op dat in artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet geen sprake is van voorwaarden die cumulatief vervuld dienen te worden. De Raad stelt vast dat artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een einde kan stellen aan het verblijf van een burger van de Unie indien deze niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet. Enkel in de gevallen bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet wordt een andere mogelijkheid voorzien om het verblijfsrecht te beëindigen, namelijk wanneer de betrokken burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

In casu werden de verzoekers echter toegelaten tot verblijf op basis van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, namelijk als werknemer of werkzoekende. De vaststelling dat verzoekers niet meer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht op basis van artikel 42bis te beëindigen. Dit onderdeel van verzoekers' middel faalt in rechte.

2.7. Waar de verzoekers een schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoeren en stellen dat *“Uit het bovenstaande blijkt dat de administratie nog niet eens de moeite heeft gedaan om de databank van de RSZ te raadplegen om na te gaan of verzoeker wel degelijk werkzaam was, zij werden enkel en allen ingelicht. De bestreden beslissing stelt: dienst vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt Mocht de administratie dit wel degelijk gedaan hebben, zou deze gezien hebben dat verzoeker inderdaad aan het werk was en aan het OCMW enkele een bijslag ontving omdat haar loon niet hoog genoeg was.”*, dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde de eerste verzoekster op 2 december 2011, en dus voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing, heeft verzocht om bewijsstukken aangaande haar huidige situatie voor te leggen. In de eerste bestreden beslissing wordt vermeld dat de eerste verzoekster daarbij volgende stukken heeft voorgelegd: *“een bewijs (dd 17/11/11) om de zwangerschaps- of rustvergoeding te verkrijgen na bevalling in het raam van de ziekte-en invaliditeitsverzekering, loonbriefjes van februari, maart, mei, juni en juli 2011 (met slechts enkele uren tewerkstelling -12u/week)”*. De tweede verzoeker werd eveneens op 2 december 2011, en dus voorafgaand aan het nemen van de tweede bestreden beslissing, verzocht om bewijsstukken aangaande zijn huidige situatie voor te leggen. In de tweede bestreden beslissing wordt vermeld dat de tweede verzoeker daarbij volgende stukken heeft voorgelegd: *“een attest van een bedrijf als bewijs van de sollicitatie, een vdab-inschrijvingsbewijs dd. 18/11/2011, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taalcurstu, een inschrijvingsattest bij T-interim dd. 23/11/2011, een registratiedocument van Start People, 2 verklaringen van bedrijven als bewijs van sollicitatie, een werkgeversattest dd. 12/05/2011, een prestatie- overzicht voor mei 2011, een loonfiche van mei 2011 en enkele overeenkomsten met het interimkantoor Just Work.”*.

Dit wordt door de verzoekers niet betwist en vindt steun in het administratief dossier. De gemachtigde heeft zich dus wel degelijk voldoende geïnformeerd omtrent de situatie van de verzoekers alvorens de bestreden beslissingen te nemen. De verzoekers hadden ook de mogelijkheid om tot op het ogenblik van de bestreden beslissingen nog bijkomende stukken en nuttige inlichtingen te verschaffen.

Uit de voorgelegde stukken en het administratief dossier blijkt dat beide verzoekers sedert respectievelijk 4 juli 2011 en 20 mei 2011 niet meer tewerkgesteld zijn, maar daarentegen sindsdien volledig financieel afhankelijk zijn van het OCMW en dit middels het leefloon dat verzoekster ontvangt. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op 26 april 2012 dan ook naar recht oordelen dat verzoekers over voldoende bestaansmiddelen beschikken, zonder economische activiteiten uit te oefenen in België, maar dat deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, hetgeen door verzoekers niet wordt betwist. Dit is evenwel niet in overeenstemming met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Daar wordt uitdrukkelijk bepaald dat een EU burger over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken om te

voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Waar verzoekster sinds geruime tijd een volledig leefloon ontvangt voor het hele gezin, met name als samenwonende met gezinslast, tonen verzoekers met hun loutere kritiek niet aan dat de verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat beide verzoekers ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dus niet vallen onder toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dat de verzoekers in de maanden april, mei en juni 2011 geen volledig leefloon ontvingen, maar slechts een toeslag, doet hieraan geen afbreuk.

De verweerder kon op 26 april 2012 dan ook oordelen dat de beide verzoekers niet langer voldoen aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht zoals bepaald in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Volgens de verzoekers wordt *in casu* niet verduidelijkt waarom ze een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel.

Met dit betoog gaan verzoekers eraan voorbij dat in de bestreden beslissingen op een uitdrukkelijke en correcte wijze gesteld wordt dat aangezien de bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, dit niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voldoen derhalve niet aan de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers niet vallen onder het in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde geval, is de zinsnede in de eerste bestreden beslissing dat verzoekster een *“onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel”* in het licht van de toepassing van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet een overtollig motief.

Verzoekers' kritiek hierop kan geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangezien de vaststelling dat verzoekers niet langer meer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, krachtens artikel 42bis, § 1, een voldoende schragend motief is om het verblijfsrecht van verzoekers te beëindigen.

De uiteenzetting van de verzoekers laat niet toe een schending van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De bestreden beslissingen steunen op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Verzoekers voeren geen gegrond middel aan dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES